19 Νοεμβρίου 2013

Η Δέσποινα τα έχει όλα,Το μόνο πού της λείπει είναι ένα... δόντι

Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Αγ. Πορφύριος Καυσοκαλυβίτης / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη

Νεαρό ζευγάρι, άνθρωποι πραγματικά δοσμένοι στην Εκκλησία, αγνά αφιερωμένοι, με απλότητα αφήνουν τη ζωή τους στα χέρια του Θεού. Και αυτός τους ευλογεί με τα δυο Του χέρια. Πέφτουν στον δρόμο του π. Πορφυρίου, του γνωστού αυτού σύγχρονου και φωτισμένου άγιου, πού αγκαλιάζει τη ζωή τους σε κάθε λεπτομέρειά της. Αυτός αποτελεί την ασπίδα τους από κάθε κίνδυνο, την προστασία τους από κάθε απειλή. Η προσευχή του εξομαλύνει κάθε εμπόδιο. Ήσυχα, ευχάριστα και αμέριμνα κυλούν οι μέρες. Ο Θεός τους χαρίζει και πέντε χαριτωμένα παιδάκια· δύο κοριτσάκια και τρία αγόρια. Το μεγαλύτερο η Εύα. Ένα ταλαντούχο, σοφό πλάσμα με σύνεση ενηλίκου. Στο πρόσωπο της είναι χαραγμένη η πρόωρη ωριμότητα. Φυσιογνωμία ουράνια. Στους τρόπους γεμάτη γλύκα. Αγαπητή σε όλους. Μαγνητίζει και ταυτόχρονα δημιουργεί την αϊσθηση μιας υποχρέωσης για σεβασμό και απόσταση. Γίνεται δώδεκα χρόνων. Ένας πραγματικός άγγελος. «Τοις αγαπώσι του Θεόν πάντα συνεργεί εις αγαθόν». Έτσι νομίζουν ενδόμυχα οι γονείς και πολύ αυθόρμητα Τον δοξάζουν. Τί ευλογία, Θεέ μου!

Ξαφνικά, μια μέρα, καθώς η Εύα αμέριμνη διασχίζει τον κεντρικό δρόμο έξω από το γραφείο του πατέρα της, ένα αυτοκίνητο, πού ξεφεύγει από τον έλεγχο ,του οδηγού, φέρνει τα πάνω κάτω στην αδιατάρακτη ως τώρα πορεία της οικογένειας, στέλνει το παιδί στο νοσοκομείο και από κει στον κόσμο «ένθα ουκ έστι πόνος, ού λύπη, ού στεναγμός, αλλά ζωή ατελεύτητος». Η Εύα, χωρίς κανείς να καταλάβει το πώς και το γιατί, βρίσκεται μέσα σε ελάχιστες στιγμές στον Παράδεισο του

Θεού, βυθίζοντας τους ανυποψίαστους γονείς της στην κόλαση του πόνου και του επώδυνου αιφνιδιασμού. Σαν να χάνεται ο Θεός από μπροστά τους. Όταν όλα έρχονται βολικά, τότε είναι καλός, όταν όμως τα πάντα ανατρέπονται αδυσώπητα και αιφνιδιαστικά, τότε επιβεβαιώνεται όχι η απουσία αλλά η ανυπαρξία Του. Ο π. Πορφύριος με πολλή συμπάθεια μετέχει στον πόνο τους, αλλά επιμένει διακριτικά στην τεράστια αγάπη του Θεού, την οποία εκφράζει ο ίδιος με τόση καλωσύνη, πίστη και αγάπη, πού εξαφανίζει κάθε αμφιβολία για το λάθος της δικής του αίσθησης.

Η ζωή πλέον γίνεται ανηφόρα. Αντί να εμπνεόμαστε από έναν επίγειο άγγελο, πού δεν χορταίνουμε να τον ψηλαφούμε με τις αισθήσεις μας, τώρα το μόνο πού μπορούμε να κάνουμε είναι να τον ανιχνεύουμε με την τραυματισμένη πίστη και την πονεμένη προσευχή μας.

Ο χρόνος κυλάει. Τα υπόλοιπα παιδιά μεγαλώνουν και με την πρόοδο και τα χαρίσματα τους γεμίζουν τη ζωή της μητέρας με πονεμένη ευτυχία και του πατέρα με την ταπείνωση της αποδοχής του θεϊκού θελήματος. Στήριγμά τους το δεύτερο κορίτσι· η Δέσποινα. Ένα εντελώς διαφορετικό πλάσμα από την Εύα. Πειραχτήρι, γεμάτη ζωντάνια, όλη την ώρα τρέχει, πάντα χαμογελάει. Ό,τι ακτινοβολεί έχει σχέση με χαρά, με ελπίδα, με ευτυχία, με τη λαμπρότητα της ανέμελης αθωότητας. Την αντικρύζεις και εισπράττεις την αίσθηση ότι αποτελεί εικόνα των «κληρονόμων της γης», αντανάκλαση των πολιτών της βασιλείας του Θεού. Αυτού του είδους τα πλάσματα θαρρείς πώς δεν έχουν καμία σχέση με την αμαρτία, την αρρώστια, τον θάνατο. Όταν έρχεσαι σε σχέση μαζί τους, ξεχνάς κάθε τι αρνητικό, κάθε κίνδυνο, κάθε τι σκοτεινό. Ηρεμείς και ησυχάζεις απόλυτα. Εκτός αν είσαι μάνα πού σου ΄φύγε μια Εύα από την αγκαλιά χωρίς να το καταλάβεις, πού ξέφυγε ένας άγγελος από τον ορίζοντά σου δίχως να μπορείς να το συνειδητοποιήσεις, πού, επειδή κάποτε πίστευες λάθος, τώρα πρέπει να απιστείς σωστά. Τότε, και μέσα στην ευτυχία σου, διακρίνεις την απειλή της αδυσώπητης εικόνας της βασιλείας του Θεού, τη Βυζαντινή αυστηρότητα της μορφής ενός Θεού πού δεν χαζογελάει κοσμικά, αλλά στερεώνει το βλέμμα Του επάνω σε κάθε άνθρωπο και τον κόσμο όλον πειστικά.

Η οικογένεια ολόκληρη, μια ανοιξιάτικη μέρα, βρίσκεται σε ένα μοναστηράκι της Ηπείρου. Κοντά στα σύνορα. Ένας φίλος τους γίνεται μοναχός. Είναι κι αυτός λίγο παιχνιδιάρης. Φίλος των παιδιών. Απλός και εγκάρδιος άνδρωπος. Η όλη του παρουσία, παρά την τραχύτητα της μοναχικής του εικόνας, παρά τη σκληρότητα της απότομης εμφανισιακής του αλλαγής, παρά την ένταση των απόλυτων μοναχικών του υποσχέσεων, πού αυθεντικά ο άνθρωπος έδωσε, ταιριάζει πολύ με την εικόνα ενός χαρούμενου μεγάλου παιδιού. Παίζει με τα παιδάκια. Τον

χαίρονται και αυτά. Η Δέσποινα τρελαίνεται. Η όλη ατμόσφαιρα έχει μια μεγάλη χαρά και σίγουρα μεγαλύτερη χάρι. Είναι όλα τόσο μεγάλα, τόσο όμορφα, τόσο του Θεού, πού τίποτε δεν μπορεί να μολύνει αυτήν τη χαρά. Αποκλείεται!

Να όμως πού δεν αποκλείεται. Σε τέσσερις μέρες από την κουρά, εγώ στην Αθήνα, παίρνω ένα απίστευτο τηλεφώνημα από έναν κοινό μας φίλο οδοντογιατρό.

Κρατήσου, πάτερ, μου λέει, δεν πιστεύεις τί θά ακούσεις.

Τί συμβαίνει; Για λέγε, απαντώ.

Η Δέσποινα είχε ένα πόνο εδώ και λίγες μέρες σε έναν τραπεζίτη πίσω δεξιά. Συνήθης κατάσταση, πού είπαμε να τη διερευνήσουμε μετά την επιστροφή τους από την Ήπειρο. Έβγαλα ακτινογραφία και είμαι σχεδόν σίγουρος ότι τελικά έχει οστεοσάρκωμα στην κάτω γνάθο. Δεν μπορώ να το πιστέψω. Κάνω ότι μπορώ να διαψεύσω την αρχική μου διάγνωση και διαρκώς αυτή επιβεβαιώνεται.

Εγώ εγνώριζα τι σημαίνει αυτό· εξαγωγή της κάτω γνάθου, αντικατάσταση με μία πλευρά ή κάποιο οστό της λεκάνης, επιθετικές θεραπείες, ποιότητα ζωής τραγικά αποκαρδιωτική και ποσοστό πενταετούς επιβίωσης κάτω του 10%. Καλύτερα να τελειώσεις παρά· να ζεις έτσι!

Μη μπορώντας να συμφιλιωθώ με μια τέτοια εξέλιξη ο Θεός τον οποίο κι εγώ πίστευα δεν επέτρεπε τέτοια πράγματα ρωτώ δειλά τον φίλο οδοντογιατρό.

Μήπως έχεις κάνει κανένα λάθος; Μήπως πρέπει να επαναλάβεις κάποιες εξετάσεις; Είναι δυνατόν ένας συνήθης πονόδοντος να οφείλεται σε οστεοσάρκωμα;

Τα οστεοσαρκώματα της κάτω γνάθου δυστυχώς έχουν σαφή και εύκολη διάγνωση αλλά πολύ άσχημη πρόγνωση, μου απαντά. Σε πήρα μήπως μπορείς κάπως να βοηθήσεις να φύγουν αμέσως για την Αμερική. Δεν πρέπει να χάσουμε ούτε λεπτό.

Δεν είχε περάσει και πολύς καιρός πού βρισκόμενος στην Αμερική είχα συναντήσει ένα τέτοιο περιστατικό με Ελληνόπουλο και τους είχα εξυπηρετήσει στις μεταφράσεις και συνεννοήσεις τους. Κάθε φορά πού επρόκειτο να συναντήσω το παιδάκι ένα ξανθούλικο αγοράκι επτά χρόνων σφιγγόταν η καρδιά μου από το φοβερό θέαμα. Χιλιάδες ερωτήματα σφυροκοπούσαν το κεφάλι μου, εκατοντάδες συναισθήματα μπερδεύονταν στην καρδιά μου, ένοιωθα να ζαλίζομαι και να ζορίζομαι όσο ποτέ άλλοτε στη ζωή μου. Το παιδάκι αυτό τελικά δεν τα κατάφερε. Πέρασε ένα πολύμηνο βασανιστικό διάστημα δήθεν ζωής, το αντίκρυσμά του μαχαίρωνε αιματηρά τους δύστυχους γονείς του και απέδειξε ότι ούτε και η

καλύτερη παγκοσμίως επιστήμη μπορούσε να του συμπαρασταθεί.

Το σενάριο επαναλαμβανόταν για μια ακόμη φορά. Θα πήγαιναν με ελπίδες στην Αμερική, στο καλύτερο κέντρο, με τους καταπληκτικότερους ίσως γιατρούς του κόσμου, και θά επέστρεφαν πίσω στην Ελλάδα με πιθανότητες. Θα έφευγαν με άρρωστο αλλά φυσιολογικό στην εικόνα του παιδί και θά επέστρεφαν με κάτι πού δεν βλέπεται και κάτι πού δεν αντέχεται. Και αυτό στην καλύτερη περίπτωση...

Ο πατέρας, ο ηρωϊκός αυτός άνθρωπος, έμαθε όλη την αλήθεια. Η μητέρα όχι και πολλά πράγματα. Πήγαν αμέσως στον παππούλη, όπως τον ονόμαζαν, τον π. Πορφύριο, για ευλογία. Κι εκείνος, συμπονετικός άνθρωπος, εκφράζει μεγάλη αγωνία και έντονη ανησυχία. Το μόνο παραθυράκι πού επέτρεπε να χυθεί λίγο φως ελπίδας για την διαίσθησή του είναι ότι τους συνέστησε να φύγουν αμέσως. Φαίνεται πώς μέσα στην καρδιά του, μαζί με την τεράστια αγωνία της αγάπης, υπήρχε και κάποια μικρή σπίδα ελπίδας. Αύτη έβγαινε σαν υπόδειξη άμεσης μετάβασης στο εξωτερικό.

Σε μία εβδομάδα οι δύο γονείς παίρνουν το παιδί και φεύγουν για την Αμερική. Κάπου στο Ohio. Τί φοβερό αυτό το ταξίδι! Ανάμεικτη η αγωνία με την προσδοκία, η απόγνωση με την ελπίδα. Ο φόβος πώς και το πολύ πού κάνεις μπορεί να αποδειχθεί εντελώς ανίκανο να βοηθήσει μοιάζει με μαχαίρι πού κουνιέται ρυθμικά στην πληγή και κάνει την ψυχή να πονάει πιο πολύ από το σώμα. Παρηγορητικός συνοδός τους η ευχή του π. Πορφυρίου. Και η διαφαινόμενη αχνή ελπίδα του...

Όλα γίνονται με εκπληκτική ταχύτητα. Σε τρεις μέρες μετά την άφιξή τους ορίζεται το χειρουργείο. Επαναλήφθηκαν οι εξετάσεις, επιβεβαιώθηκε η πάθηση και οι γιατροί τα είπαν όλα με το όνομά τους. Έτσι επιβάλλει εκεί ο νόμος και καδορίζει η νοοτροπία.

Ήμερα της εγχειρήσεως. Ώρα 4:10 το απόγευμα στην Ελλάδα. Χτυπάει το τηλέφωνό μου. Στην άλλη μεριά η φωνή της μητέρας.

Τί κάνεις, πάτερ μου; Δεν αντέχω. Την πήραν τη Δεσποινούλα προ ολίγου στο χειρουργείο. Μου είπαν ότι θά κρατήσει περίπου επτά ώρες. Κοντεύω να τρελαθώ. Χθές με πήραν και με εκπαίδευσαν πώς να την ταΐζω. Μου έδωσαν ένα μικρό βαλιτσάκι με εργαλεία, γιατί θά ανοιγοκλείνω εγώ το στόμα της μηχανικά. Μου έδειξαν και ένα άλλο παιδάκι πού χειρουργήθηκε την περασμένη εβδομάδα για να εξοικειωθώ κάπως και κόντεψα να λιποθυμήσω. Δεν αντέχω, πάτερ μου, δεν αντέχω. Κάνε καμιά προσευχή. Παίρνω και τον π. Πορφύριο, αλλά δεν απαντάει στο τηλέφωνο. Μακάρι να προσεύχεται για μας.

Εγώ βουβαμάρα. Τί να πώ; Κάτι πρέπει βέβαια να είπα, αλλά δεν θυμάμαι. Κάτι από

αυτά τα αμήχανα λόγια πού μοιάζουν με στητές άκομψες λέξεις πού μπαίνουν σωστά η μία δίπλα στην άλλη, αλλά όλες μαζί δεν δίνουν ούτε υποψία δύναμης και ζωής.

Έκλεισα το τηλέφωνο. Ώρα Αμερικής, στο Ohio, περίπου 8:15 το πρωΐ. Μου ζήτησε να κάνω προσευχή. Τί προσευχή να κάνω; Αφού δεν ελπίζω, αφού δεν πιστεύω, αφού· κάνει ο π. Πορφύριος; Και τί να πώ στον Θεό; Δεν ξέρει την ανάγκη μας; δεν βλέπει το δράμα, μας; Αφού δεν λύγισε ως τώρα η αγάπη Του, γιατί να το κάνει από δώ κι εμπρός; Και τί να ζητιανεύω χωρίς να πιστεύω; Ντρέπομαι.

Τέλος πάντων, είπα κι εγώ δυο λόγια προσευχής. Πήρα το κομποσχοινάκι μου και ζήτησα να μας ελεήσει όλους ο Θεός. Μάλλον ήταν πιο εύκολο αυτό, γιατί δεν μπερδευόμουν με σκέψεις. Αν όμως ήμουν Θεός και έβλεπα έναν τόσο ταλαίπωρο και φτωχό πνευματικά παπά να κάνει τέτοια προσευχή, θά λυπόμουν και τον ίδιο και την Εκκλησία μου πού έχει τόσο μίζερους λειτουργούς στις τάξεις της.

Η ώρα περνάει χωρίς να το καταλάβω. 5:20 ξαναχτυπάει το τηλέφωνο. Πάλι η μητέρα από την Αμερική.

Πάτερ μου, σε λίγο τη βγάζουν από το χειρουργείο. Τελικά, δεν ήταν τίποτε. Τη γλίτωσε με μια απλή εξαγωγή δοντιού. Μου είπαν ότι ήταν ακανθώδες κοκκίωμα και αυτό δεν είναι και τόσο κακό. Τί θά πει αυτό; Ξέρεις εσύ; Εγώ δεν γνωρίζω. Πιστεύω να μου λένε την αλήθεια. Αν μπορείς δοκίμασε να μιλήσεις με τον π. Πορφύριο, γιατί εμείς δεν τον βρίσκουμε.

Αυτός θά ξέρει.

Εξέφρασα με το στόμα μου τη χαρά μου, κράτησα για το μέσα μου όμως την απόλυτη αμφιβολία και έκλεισα το τηλέφωνο. Είναι απολύτως αδύνατο, σκέφτηκα. Δεν υπάρχει περίπτωση.

Αμέσως παίρνω τον φίλο οδοντογιατρό από την Ελλάδα και του αναγγέλλω το συμβάν. Συζητήσαμε για λίγο, βάλαμε τη σκέψη και την καχυποψία μας, εκείνος τις εξειδικευμένες γνώσεις του, και καταλήξαμε στο συμπέρασμα: η διάγνωση του οστεοσαρκώματος είναι τόσο σαφής μάλιστα έγινε και εδώ και στην Αμερική και η διαφορά από το ακανθώδες κοκκίωμα τόσο μεγάλη και εμφανής, πού μάλλον διαπίστωσαν ότι η κατάσταση είναι προχωρημένη και αποφάσισαν να μην προχωρήσουν σε ριζικές επεμβάσεις. Η ψυχολογική κατάσταση της τόσο τραυματισμένης μητέρας δεν άντεχε την αλήθεια και έτσι κάποιος της είπε το όμορφο αυτό παραμύθι για να μην καταρρεύσει. Δυστυχώς, φαίνεται ότι τα πράγματα είναι πολύ χειρότερα απ΄ ό,τι πιστεύαμε!

Αποφασίζουμε ο φίλος μου να πάρει τηλέφωνο τον π. Πορφύριο, μήπως εν τω μεταξύ αυτός επικοινώνησε με τον πατέρα της Δέσποινας, ο οποίος και θά είχε πιο αντικειμενική γνώση της καταστάσεως.

Ο γιατρός τηλεφωνεί.

Ο π. Πορφύριος σηκώνει το τηλέφωνο και απαντά:

«Διήλθομεν δια πυρός και ύδατος και εξήγαγεν ημάς εις αναψυχήν». Τελικά δεν ήταν τίποτα το σοβαρό. Της έβγαλαν ένα δοντάκι και ησύχασε κι αύτη κι εμείς. Τώρα αρχίζει η δοξολογία. Τίποτε άλλο.

Τί έγινε, παππούλη; Σε πήρε ο πατέρας της Δέσποινας;

Όχι, με κανέναν δεν μίλησα. Έκανα την προσευχή μου και μόλις τώρα άνοιξα το τηλέφωνο πού πήρε παρηγοριά η ψυχή μου. Η Δέσποινα είναι μια χαρά. Αν μιλήσεις μαζί τους, πες τους να μή βιαστούν να γυρίσουν, αλλά να μείνουν και καμιά εβδομάδα να δουν την Αμερική.

Αντί για όγκο, βρήκαν κύστη. Αντί για ολόκληρη την κάτω γνάθο, έβγαλαν μόνον ένα δόντι. Αντί για γεύση θανάτου, όλοι απολαύσαμε μια μοναδική εμπειρία θαύματος. Ενός θαύματος πού έκανε ο Θεός. Ενός θαύματος όμως πού δεν θά έκανε, αν δεν ήταν ο π. Πορφύριος.

Η Δέσποινα μόλις τελείωσε το Λύκειο παντρεύτηκε. Σήμερα έχει πολλά παιδιά, διακρίνεται για την ανοιχτή της καρδιά. Είναι γεμάτη ζωή και πίστη. Η ζωή της είναι ένα θαύμα. Τα έχει όλα. Το μόνο πού της λείπει είναι ένα... δόντι. Απλά, επειδή είναι τραπεζίτης δεν φαίνεται. Αν όμως φαινόταν, θα την έκανε πιο όμορφη. Θα έδειχνε όχι αυτό πού είναι, άλλά αυτό πού αντανακλά. «Η χάρις του Θεού όπου θέλει πνει».

Πηγή: Νικολάου Μητροπολίτου Μεσογαίας και Λαυρεωτικής, Εκεί που δεν φαίνεται ο Θεός, § Όταν διαψεύδεται η επιστήμη, σελ. 37-49, Εκδόσεις Σταμούλη